

Cleffstolen er fuldstændig hørt op i nærværende Lovforslag; jeg havde egentlig antaget, at den var ophørt paa en helt anden Maade, nemlig derved, at den var udeladt. Jeg har noget Kjendskab til Undervisningen der, og jeg erkjender, at Stolen bestyres godt, og at de unge Mennesker der faa deres Tid godt anvendt med dette Maal for Die; men jeg tror alligevel ikke, det er heldigt at faae dette Element af ganske unge Mennesker med blandt de Andre, der komme ind fra Rekrutterne. Det er ikke heldigt at have disse 2 forskjellige Slags Underofficerer, naar vi ville have, at Folket og Hæren mere skulle smelte sammen i god Forstaelse. Hvor ondt det end i disse Henseender gjør mig, kan jeg dog ikke skjønne rettere, end at vi maa komme til denne Gang at ophæve Midlertidigheden af Cleffstolen paa en helt anden Maade, end Ministeren har tænkt sig. — Men Hensyn til Avancement ved Valg kan jeg i det Væsentlige tiltræde de Bemærkninger, det ærede Medlem for Færgerne (Bærenken) fremsatte. Det forekommer mig, at vi ved de Bestemmelser, vi i 1867 toge, have lagt Ansvarret for nogle af de vigtigste og væsentligste Bestemmelser med Hensyn til vort Forsvarsvæsen over paa de Uansvarlige; vi have lagt dem over til Forsremmelsesraaden, som vi slet ikke have med at gjøre. Sker der Forbigaaelser, som man oprigtig kan beklage, og sker der Forfremmelser, som man ogsaa maa beklage, saa kan Ministeren skyde sig ind under disse Bestemmelser om de rent uansvarlige Personer, vi have indsat i Løven, og som vi ikke kunne være. Jeg kan tænke mig, at noget Saadant kan finde Sted i meget store Hære, og dog maa der være en Begrænsning i saa Henseende, men hvor Forholdene ikke ere saa store, hverken med Hensyn til Hær eller Marine, kan jeg ikke tænke mig, at en ansvarlig Minister ikke ved de Midler, der staa til hans Raadighed, skulde være i Stand til at finde en Fremragende blandt de Yngre, naar det var ham om at gjøre, og han havde sin Ret til at drage ham frem. Hvor det derimod er Tilfældet, som det ærede Medlem for Færgerne siger, at der ikke er nogen virkelig fremragende Person, og de Andre ere saaledes stillede, at man ikke behøver at lægge dem paa en Guldvægt, men man derimod — vi ere Alle Mennesker, og kunne Alle feile — lægger dem paa de personlige Hensyns Bægtstaal, saa at denne eller hin dumper, saa sker det ikke blot Vedkommende Skade, men der sker mere Skade end af Hensyn til ham alene. Derfor er jeg tilbøielig til at antage, at vi maa give Ministeren den Ret, at han hver tredje eller anden Gang kan tage dem efter Valg, men at Ministeren ikke er bunden til at følge de Raad, som Forsremmelsesraadet henstiller til ham, og at saaledes det fulde konstitutionelle Ansvar falder paa ham for, hvorledes han ordner Sagen. Hvad der i den Henseende blev yttret af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Anfær), tror

jeg ogsaa har sin Begrundelse. Derfor det virkelig er vor Mening, at dette Forsøg ikke tør fastholdes, saa tror jeg ikke, at det er Ret, at vi havde, at nogle enkelte Mænd i begge Etater skulle være Offre. Jeg tror, at vi maa stille det saaledes, at Ministeren har Ret til at give de Bestemmelser, vi i den Henseende vedtage, tilbagevirkende Kraft, forsaavidt han maatte finde det fornødent. — Efter det Udviklede vilde jeg saaledes ligeoverfor dette Lovforslag være tilbøielig til at antage, at vi maa stryge, hvad der gaar ud over de 30 Batailloner, og at vi maa sige, ved at omordne Tjenesteomgangen, at faae den aarlige Uddannelse noget nedfat. Jeg har den Forventning, at de unge Mænd skulle komme ind med nogen Forberedelse. Det er ingenlunde et forgjæves Haab, at man, hvis hele Hærvæsenet kommer til at staa i et venligt Forhold til Befolkningen, da igjennem Skytteforeninger, Skoler og Sligt kan gjøre nogen Nytte; men kommer det til at staa som en Bussemand, som det, der gjør Fordringer i enhver Henseende, og som det, der lettelig vil overanspænde Folkets Kræfter, saa vil Begervirkningen ikke komme tilstede. Med dette Haab til den forbedrede Uddannelse ville vi kunne faae den første saavel som den fortsatte Uddannelse noget nedfat, samt forskellige andre Bestemmelser tagne, saaledes at vi trods Forringelsen af Pengeverdien siden 1867 kunne blive nedenfor den hidtil bevilgede Sum; det er mit Ønske, og jeg nærer Haab om, at det vil blive opfyldt. Jeg tror, at saadanne Ønsker forlignes ligesaa godt med en varm Kjærlighed for Fædrelandets Værd og Selvstændighed som de Ønsker, der i den Henseende gaa i den yderste Retning. Jeg skal her tilføie, at vi, naar vi tale om Udgifter, vist ikke kunne blive staaende ved det, der her er kalkuleret, som f. Ex. til de Meniges Lønning og ligeledes til Sergenter og Korporaler; men jeg vil indrømme, at der ved de penaliære Beregninger skal tages noget Hensyn til, at saadanne Forhøielser til dels ere en Følge af Forhøielser paa Værdierne, og at disse Værdiforhøielser atter bringe et producerende Land forøget Velstand, saa at man ikke bør skyde Skylden for enhver forøget Fordring paa Hærvæsenet. — Forslagets øvrige Enkeltheder ville jo blive behandledes i Udvalg. Jeg tør ikke opholde Forsamlingen længere, jeg har maaske opholdt den længe nok, og vil derfor slutte med at sige, at jeg vilde have ønsket, at den meget ærede Regjering i de forløbne 5 Aar havde arbejdet henhil, at den kunde have lagt en Konvention med de nordiske Riger ved Siden af, ikke dette Lovforslag, men ved Siden af et Forslag, der da i mange Henseender vilde have været langt rimeligere og billigere.

Fredrikken: Mod Sædvane befinder jeg mig i den Omstændighed at være temmelig enig med den Taler, der nys havde Ordet. Jeg stemte for det Hærforslag, der nu er Lov, thi det fore-